

תפ"ח 13696/11/14 - מדינת ישראל נגד עמית חכים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 13696-11-14 מדינת ישראל נ' חכים

בפני כבוד השופטת סלוטקי - אב"ד

כבוד השופט אינפלד

כבוד השופט חזק

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לימור אחרק

המאשימה

נגד

עמית חכים - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שרון נהרי

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר, בכתב אישום מתוקן המייחס לו שתי עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין התשל"ז-1977. המדובר בשני אירועים של מעשה מגונה, בשתי מתלוננות, בשני מקרים שונים, שלא בהסכמתן החופשית, תוך שימוש בכוח והפעלת לחץ. בהסדר הוסכם כי המאשימה תטען לעונש מאסר בפועל של חמש וחצי שנים, מע"ת, פיצוי וקנס וההגנה חופשית בטיעוניה.

2. בתקופות הרלוונטיות לשני האישומים עבד הנאשם כמדריך כושר ואומנויות לחימה, בסטודיו שהקים. שם נהג הנאשם, בין היתר, להעביר אימוני כושר קבוצתיים ואישיים.
3. על פי האישום הראשון – בשנת 2014 הגיעה המתלוננת כבת 16 וחצי, אל הסטודיו של הנאשם בבאר שבע, במטרה להירשם לתוכנית אימונים, לצורך ירידה במשקל. המתלוננת ואחותה נרשמו לקורס שהיה אמור להתחיל כשבועיים לאחר מכן. המתלוננת ציינה בפני הנאשם כי היא תלמידת כיתה י"א.
4. המתלוננת החלה להתכתב עם הנאשם באמצעות תוכנת whatsapp, על מנת לקבל ממנו תכנית תזונה. בתאריך 6.10.14, במהלך ההתכתבות בין השניים, כללה ההתכתבות גם תכנים מיניים. השניים נדברו להיפגש, ונפגשו לקראת שעת חצות. הנאשם אסף את המתלוננת ברכבו ושניהם נסעו לכיוון הסטודיו.
5. במהלך הנסיעה, לקח הנאשם את יד המתלוננת והניחה על איבר מינו, המתלוננת בתגובה השיבה ידה אל חיקה. הנאשם חזר על פעולה זו מספר פעמים, עד שהמתלוננת נענתה, הניחה את ידה על איבר מינו ואמרה "יופי, עכשיו טוב לך?". השניים נכנסו לסטודיו וישבו על מזרן. לפתע, קם הנאשם, פשט מכנסיו, התיישב ונשען לאחור, תוך שהוא מבקש מהמתלוננת להתקרב אליו. המתלוננת התקרבה כדבריו, והוא הניח את ידה על איבר מינו החשוף. המתלוננת השיבה את ידה לחיקה ואמרה "נו מה". הנאשם אמר למתלוננת "מה את תמיד כזו אנטי", והיא השיבה כי "מסתבר שכן". הנאשם המשיך ואמר לה שהוא לא מתכוון להתעכב וביקש ממנה "בואי תרדי לי" והמתלוננת השיבה "לא", הנאשם ביקש שתתכופף על ארבע, וזו התעלמה ממנו. הנאשם קם, נעמד מול המתלוננת, הכניס אצבעותיו לפיה ואמר לה "תמצצי לי אותן, אין לי את כל הזמן שבעולם" המתלוננת סירבה ואף נשכה את אצבעותיו בתגובה.
6. חרף דברים אלה, לא חדל הנאשם מניסיונותיו, אחז ברגליה של המתלוננת ומשך אותה אליו, כן משך את מכנסיה כלפי מטה. המתלוננת התנגדה ומשכה מכנסיה כלפי מעלה ואמרה "לא רוצה". הנאשם משך בשנית את מכנסיה המתלוננת. אך המתלוננת, בשנית, הרימה בגדיה בחזרה, ושוב אמרה "לא רוצה". בפעם השלישית, אמר הנאשם "עכשיו יהיה לך יותר נוח" והסיר את מכנסיה ותחתוניה מעליה, השכיבה על גבי המזרן ורכן עליה. המתלוננת התנגדה פיזית, אך הנאשם התגבר על התנגדותה וחיך איבר מינו באיבר מינה, תוך שימוש בכוח. במקביל, החדיר הנאשם את אצבעותיו לתוך פיה ואמר "בפעם הבאה, אני אביא איתי עוד מאמן ואני הולך לזיין אותך עוד הרבה". המתלוננת אמרה כי הוא מכאיב לה, והוא בתגובה אמר לה "תהיי בשקט".
7. לאחר המעשה, המתלוננת התלבשה וביקשה לחזור לביתה, נוכח השעה המאוחרת. הנאשם הורה לה "לפחות תרדי לי", ונגע בפיה באמצעות איבר מינו, המתלוננת הרחיקה את איבר מינו וביקשה שיעזוב אותה לנפשה. הנאשם המשיך בהפעלת לחץ והורה למתלוננת להסתובב, היא סירבה. הנאשם בתגובה דחף אותה, הצמיד אותה אליו, הזיז את מכנסיה (זו הפעם הרביעית) ואמר "את אוהבת שמזיינים אותך במועדון", וחיך בשנית את איבר מינו באיבר מינה. הנאשם המשיך ואמר "איפה את רוצה שאגמור לך" וכן "תפתחי את הפה ותוציאי לשון", המתלוננת סירבה, והלה הגיע לסיפוקו על מכנסיה המתלוננת.
8. לאחר האמור, הנאשם הסיע את המתלוננת לביתה.
9. על פי האישום השני – מתלוננת אחרת, ילידת 1982, למדה אצל הנאשם קורס באומנות לחימה. במהלך חודש פברואר 2008, באחד הימים, הודיעה המתלוננת לנאשם באמצעות הטלפון כי היא חולה, ותיעדר

מהאימון באותו היום. הנאשם אמר כי יביא לה משחה שתעזור להקלת כאביה. בהמשך, הנאשם הגיע לדירת המתלוננת, בו שהתה בגפה. השניים ישבו על הספה ושוחחו שיחת חולין, בהמשך, הציע הנאשם למתלוננת שימרח לה על גבה את המשחה. המתלוננת נענתה להצעה ושניהם עברו לחדר השינה, המתלוננת הפשלה חולצתה, נשכבה על המיטה, על ביטנה. הנאשם התיישב עליה ומרח את המשחה על גבה.

10. על פי עובדות כתב האישום הנאשם הפשיל מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת בכוח, עד לברכיה. המתלוננת, שהופתעה ממעשיו, משכה אותם חזרה כלפי מעלה, הסתובבה ושאלה "מה אתה עושה?". הנאשם התעלם, המתלוננת אמרה לנאשם "מה אתה עושה?" וכן "לא רוצה" והנאשם אמר לה כי "אף אחת לא אומרת לי לא". למרות ההתנגדות, משך הנאשם שוב את מכנסיה ותחתוניה עד לברכיה בשנית. בזו הפעם, החל לחכך את איבר מינו באיבר מינה. המתלוננת אמרה "לא רוצה", ושאלה שוב ושוב "מה אתה עושה?" הנאשם השיב שוב "אף אחת לא אומרת לי לא". הנאשם המשיך במעשיו, תוך התעלמות מהמתלוננת שחזרה ואמרה "לא רוצה". זאת, עד אשר המתלוננת החלה לבכות, וביקשה שיעזוב את דירתה, והנאשם עזב.

ראיות לעונש

11. מטעם התביעה הוגשו תסקירי הנפגעות אודות המתלוננות וכן הערכת מסוכנותו של הנאשם.

12. על פי **תסקיר הנפגעת בעניין המתלוננת באישום הראשון**, הפגיעה המינית שחוותה המתלוננת פגעה במגוון רבדים בחייה האישיים - הרגשיים, הקוגניטיביים והתפקודיים. להגנת פרטיותה, לא יפורטו הדברים, אלא בקצירת האומר. מאז הפגיעה, המתלוננת סובלת מתסמיני פוסט טראומה, המתלוננת מוצפת בכעס ורצון לגמול, מתוך כאבה על ניצול תמימותה. מצבה הנוכחי מצריך טיפול מקצועי, למנוע החמרה בהמשך. הפגיעה, החקירה וההליך המשפטי, השליכו אף על כל בני משפחתה הקרובה של המתלוננת, והמצב בבית המשפחה מורכב ומוצף ברגשות שונים ועזים. לדעת עורכת התסקיר, עשיית צדק הנו משאב נחוץ ביותר בדרך לחיזוקה הנפשי של המתלוננת, על מנת שתצליח להתגייס לטיפול לו היא זקוקה כל כך. ההערכה היא כי החלטת בית המשפט עשויה לסייע בהחזרת תחושת השליטה, לה זקוקה המתלוננת, בחיזוק דימויה העצמי והקלה על התמודדותה עם הקשיים שחוותה ותמשיך לחוות.

13. אף הדברים המובאים **בתסקיר הנפגעת בעניין המתלוננת באישום השני**, לא יובאו אלא בתמצית, כדי להגן על פרטיותה. הפגיעה המינית שחוותה המתלוננת גרמה לזעזוע בעולמה האישי והותירה אותה פגועה, עם חוויה קשה של ניצול, בהיותה אובייקט מיני לנאשם, לצד תחושות השפלה ובושה. התעוררו אצל המתלוננת רגשות אשמה, בשל עצם יצירת הסיטואציה בה נתונה הייתה לניצול, בתוך ביתה שלה. התרשמות שירות המבחן היא כי חרף פניות המתלוננת לטיפול, ולמרות חלופי הזמן, עדיין לא עיבדה את הטראומה שעברה. עם זאת, חלק מהטיפולים שעברה במשך הזמן סייעו לה לייצב את חייה. נוצר הרושם כי, ככל שחולף הזמן, הנזקים שמלווים אותה מעמיקים ומעכבים את האפשרות להחלמתה, וכל גירוי פנימי או חיצוני יכול להפר את האיזון העדין והשברירי שיצרה בחייה. כך, מצבה החרף לאחרונה בעקבות הגשת התלונה, אשר גרמה לטלטלה של ממש. זאת, לאחר ניסיונות הדחקה ארוכי טווח. בתסקיר הובע חשש לקיומו של סיכון להתדרדרות במצבי לחץ ומשבר, בין השאר על רקע ההצפה שנוצרת מההליך המשפטי. על כן, המתלוננת זקוקה לטיפול מקצועי ממושך. שירות המבחן המליץ על הטלת פיצוי כספי משמעותי שיסייע לנפגעת בשיקום ובהחלמה.

14. **מתסקירי שירות המבחן ביחס לנאשם**, עולה כי מדובר באדם אינטליגנטי בעל יכולות ורבוליות גבוהות,

נעדר עבר פלילי, אהוד, חברתי, כריזמטי והישגי, אשר ניהל עסק מצליח. מנגד, הנאשם זקוק לחיזוקים חיוביים מצד הסביבה. הנאשם אף צריך ריגושים רבים. שירות המבחן התרשם כי לנאשם עיוותי חשיבה בכל הנוגע ליחסו לנשים, אשר נתפסות בעיניו כאובייקט מיני לצורך ריגושי. הנאשם תיאר באוזני שירות המבחן כי היה תמיד מחוזר ע"י "בחורות". "כיבושיו" הרבים הקשו עליו להכיר בכך שיש מי שיסרבו לו. זאת במיוחד, לאחר שהרגיש שמעבירים לו מסרים מיניים. נוצר הרושם, כי ההליך המשפטי פגע משמעותית בדימויו העצמי של הנאשם, הוא נמצא במשבר ומתקשה להתמודד עם ההשלכות שלו. משבר זה התעצם נוכח המחלה שהתגלתה אצל אמו, ופטירתה בהתדרדרות מהירה במהלך התקופה האחרונה. שירות המבחן התרשם, לאור מכלול הנתונים, כי אין אינדיקטור שיש בו כדי להצביע על קיומה של סטייה או משיכה מינית למתבגרות או קטינות. עם זאת, לא ניתן לשלול קיומו של סיכון בתחום המיני. להערכת שירות המבחן, ניהול ההליך המשפטי היווה עבור הנאשם גורם מרתיע ומציב גבולות. נמסר, כי הנאשם מודה ומבקר את התנהלותו, ומכיר בפגיעה שנגרמה לקורבנות. עם זאת, שירות המבחן מתרשם כי תיאורו את מעשיו מושפע מעיוותי חשיבה הקיימים אצלו. הנאשם שיתף פעולה בצורה מלאה עם שירות המבחן וגורמי הטיפול. רמת המוטיבציה שלו לטיפול גבוהה. נמסר לשירות המבחן כי הנאשם היה בולט בקבוצה הטיפולית בה השתתף, הרושם של המטפל היה שהנאשם עשה שינוי משמעותי. **לסיכום, שירות המבחן מעריך כי מדובר באדם שהפיק לקחים כתוצאה מהמחירים הרבים שנאלץ לשלם בגין התנהגותו הפוגענית. כן נוצר הרושם, כי ענישה מחמירה בדמות מאסר בפועל תהיה בעלת השלכות הרסניות לטווח ארוך ותפגע בסיכוי להשתקם בעתיד. השירות המליץ, לאור הערכת מסוכנותו המינית כבינונית, על טיפול אינטנסיבי במרכז יום המיועד לאוכלוסיות הפוגעות מינית ברמתו, למשך כשנה. שירות המבחן המליץ לדחות הדיון למספר חודשים, על מנת לבחון את המשך התהליך הטיפולי.**

15. **הערכת מסוכנותו המינית של הנאשם, היא "בינונית".** על מנת להגן על פרטיות הנאשם לא יפורט הניתוח האישיותי אשר בהערכת המסוכנות. יצוינו נקודות מרכזיות בלבד. ראשית, יש לציין כי מערכת המסוכנות התרשמה, כי הנאשם ניסה ליצור רושם של פתיחות במהלך הבדיקה, אך שלט היטב בתכנים שמסר, דיבר בסיסמאות, נותר מרוחק ולא התבטא ברגשות כנים, אלא כאשר דיבר על הפגיעה באשתו. נמסר, כי מדובר באדם "נורמטיבי" ובעל הצלחות, אשר לא יודע לדחות סיפוקים. ההתרשמות שנוצרה מהנאשם היא כי נשים נתפסות על ידיו כאובייקט למילוי צרכיו ומקור ל"כיבוש", וזאת כ"מדד" ל"גבריותו". נוצר הרושם כי הנאשם בעל קווי אישיות מסוימים, היוצרים מיקוד בצרכיו שלו ונטייה לראות את האחר ככלי למילוי צרכיו. עוד צוין, כי הנאשם מודה בעבירות, ובכך חל שינוי משמעותי לטובה. זאת, כתוצאה מקבוצה טיפולית בה נטל חלק. אולם, מערכת המסוכנות חולקת על סיכום הטיפול הקבוצתי שעבר הנאשם. התרשמותה היא כי הלמידה בקבוצה היא בעיקרה חיצונית, המתבטאת בסיסמאות ולא בהפנמת אמת. מערכת המסוכנות אף מבטאת חשש, שהנאשם ינצל את התכנים שלמד בטיפול, בכדי ליצור מצג שווא של מי שעבר שינוי משמעותי. ההתרשמות הייתה כי לא מדובר בעבירות מין בשל סטייה מינית. המעשה נעשה על רקע קווי אישיות מסוימים, אשר מתבטאים בין השאר באנוכיות. קווי אישיות אלה הביאו לכך, שגם אמירות שליליות מפורשות של הנפגעות ביחס לפעולותיו, לא מנעו ממנו לבצע את אשר החליט לעשות. עוד התקבל הרושם, כי ניהול ההליך המשפטי ופרסום הפרשה פגעו בנאשם באופן משמעותי, ויצרו גורמי הרתעה של ממש. עם זאת, הרושם הוא כי לא קיימת אמתיה לקורבנות, והחרטה של הנאשם היא בעיקר בשל השלכות המעשים על עצמו. הבנת הנאשם את מצבי הסיכון מינימלית. לא נוצר הרושם כי הנאשם רכש כלים ותובנות אשר יובילו לשינוי משמעותי באורח החיים שמנהל. על כן **מסוכנותו המינית נקבעה ברמה הבינונית ובשל כך הומלץ על טיפול ייעודי לעברייני מין, בכל מסגרת בה ימצא.**

16. **מטעם ההגנה העידו 8 עדי אופי** והוגש קלסר המאגד תעודות שונות בהן **תעודות הוקרה** שהנאשם קיבל במהלך כל שנותיו, **מכתבי המלצה** מהורי המתאמנים אצלו, ממכריו ומהמעבידים שלו, במהלך כל שנות עבודתו. כן הוגשו **תעודות הסמכה** מהארץ ומחו"ל, תעודות המלצה על המוסד שייסד **ותעודות המשקפות הישגים מקצועיים ופעילות חיונית** רבה. כאמור, כל הראיות חיוניות ומעידות על אדם נורמטיבי, חיובי ומצטיין במעשיו. חשיבות מיוחדת יש לתעודות ממשטרת ישראל על ההצלחה בקורסים, הצטיינות בפעילות והישגים מיוחדים. מהתעודות ניתן ללמוד כי הנאשם נחשב "שם דבר" בתחום החינוך הגופני ובתחום אומנויות הלחימה.

17. שלושה עדים (יצחק פינטו, צחי אזולאי ואורן זוהר) שעבדו עם הנאשם במשטרה העידו אודות אופיו הטוב. עדים אלה תיארו את הנאשם כשוטר ערכי, המסור לעבודתו, חבר שעליו ניתן לסמוך בעת סכנה ובעת צרה. אחד מהעדים **יצחק פינטו** ציין שבעקבות גירושיו התגורר בבית הנאשם במשך כארבעה חודשים, עד להתייצבותו כלכלית. **צחי אזולאי** העיד כי זכור לו אירוע בו שניהם נכנסו לסופרמרקט ומילאו עגלה מלאה כל טוב, עבור משפחה שמצבה הכלכלי היה בכי רע, וכל זאת על חשבון של הנאשם וביזמתו. שני עדים אלה תיארו גם אירועים קונקרטיים של סכנת חיים בעבודתם כשוטרים, בהם הרגישו ביטחון בזכות נוכחות הנאשם לצדם.

18. עד נוסף, **אלכסיי קובנונק** העיד כי הכיר את הנאשם משירות ביחידה מיוחדת בצבא. העד ביקש וקיבל אימון מהנאשם באופן פרטי, ומכיר אותו כאדם ישר ומכבד.

19. **ארבעה עדים נוספים** העידו שהכירו את הנאשם במסגרת אימונים שערכו אצלו. ממכלול עדותם עולה תיאור של מורה לבבי, אשר מעבר לצד המקצועי, תמך במתאמנים גם ברובד הנפשי, חיזק ביטחונם העצמי, ועוד. עדים אלה סיפרו על השפעתו הרחבה של הנאשם על נוער שוליים שהגיע אליו. **אליאס** סיפר כי הנאשם שימש עבורו דמות אב, לאחר פטירת אביו. הנאשם דאג גם לחינוכו הכללי של העד, מחוץ למסגרת האימונים. **מקסים** רואה את התקדמותו החינוכית, ועצם הגעתו להיות חיל קרבי, כתוצאה של חונכות הנאשם. **בנימין** תיאר את הצלחתו האקדמית, כתוצאה של הביטחון העצמי שרכש, בזכות הנאשם. **נוי** תיארה את הנאשם בהערצה, כאדם ערכי, שסייע לנערים רבים בעלי מוגבלויות ועושה חסד בסתר.

20. לבסוף, העיד אביו של הנאשם, **דוד חכים**, שפירט את הקושי שנגרם למשפחה בעקבות ההליך המשפטי. אף הוא תיאר אירועים שונים מחיי הנאשם, שעניינם עזרה לזולת בהשקעה מרובה. כן תיאר האב הכאוב, את הקושי שלו ושל אשתו ז"ל, עקב התפוצצות הפרשה. אבי הנאשם שיתף וסיפר כי, משנפטרה אשתו לאחרונה, אין לו עוד טעם בחייו, וכי הוא ממשיך להתקיים, אך בשל בנו יחידו, הנאשם. התיאור של האב הציף את הקשיים עמם מתמודד הנאשם מבחינה כלכלית, אישית, משפחתית וחברתית.

21. כן הוגש מכתב מטעם **אשת הנאשם** לבית המשפט (נ/1). בה מתארת גם היא את תכונותיו החיוביות של הנאשם. במרכזן, נתינה רבה למשפחה ולחברים נזקקים, ועשיה חינוכית. אשת הנאשם ביקשה לקחת בחשבון את סבל המשפחה מאז תחילת ההליך, המשבר הכלכלי החרף אליו כבר נקלעו, וההשלכות השליליות שייגרמו לה ולארבעת ילדיהם כתוצאה מהשמתו של הנאשם מאחורי סורג ובריוח.

22. הוגש **דוח סיכום טיפול** עבור הנאשם ממרכז "התחלה חדשה" (נ/2). זהו הדו"ח המתאר את הטיפול שעבר הנאשם. דו"ח, אליו התייחסו שירות המבחן ומעריכת המסוכנות. הדו"ח מתאר את השתתפות הנאשם בקבוצה הטיפולית ומעלה על נס את התקדמותו הרבה, מגישה הגנתית וקורבנית לדרך השיתוף, זיהוי

טעויות חשיבה ועוד. נאמר, כי הנאשם למד לזהות מצבי סיכון להישנות עבירות. השינוי בנאשם נתפס אצל המטפל כשינוי משמעותי, המהווה פתח לטיפול ייעודי בעברייני מין. לפיכך, הומלץ לשלבו בטיפול ייעודי קבוצתי לעברייני מין. לבסוף צוין כי מקרה זה ייחודי, ועל כן התבקש בית המשפט לקחת בחשבון את שיקולי הטיפול והשיקום שעבר ויעבור הנאשם.

הטיעון לעונש מטעם המאשימה

23. המאשימה פתחה את דבריה בהסבר להסדר הטיעון, כפי שראוי לעשות. הוסבר כי המתלוננות ביקשו בכל תוקף להימנע ממתן עדות. כך, על מנת להימנע מגרימת נזק נוסף לנפגעות, העדיפה המדינה להגיע להסדר המתקן את כתב האישום, ומגביל את המאשימה בטיעוניה לעונש. בהסכמה זו, ניתן גם משקל משמעותי לעצם הודאתו של הנאשם (לרבות באישום השני שהכחיש בחקירה), ללקיחת האחריות ולחיסכון בזמן שיפוטי.

24. אולם, בתוך גבולות ההסדר, המאשימה סבורה כי יש למצות את הדין ולהטיל על הנאשם מאסר בפועל של חמש וחצי שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי לכל אחת מן המתלוננות. המאשימה הדגישה כי אין המדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, אלא בשני אירועים שונים, בשתי מתלוננות שונות, כאשר אחת מהן הייתה קטינה. זאת, בהיותו מדריך כושר ואומניות לחימה, תוך ניצול מעמדו כמדריך. נטען, כי מדובר במעשים שנעשו בתחכום ולמרות מודעות הנאשם לפער הגילאים. בשעת מעשה, היו לנאשם מספר הזדמנויות להתעשת ולהפסיק את מעשיו, אך הוא המשיך בכל זאת. הנאשם ניצל את עובדת היות המתלוננת באישום הראשון קטינה, ניצל את פער הכוחות והגילאים ביניהם, לא שעה לבקשת המתלוננת להפסיק מעשיו, דיבר אליה בגסות ובאופן משפיל, והכל כדי להגיע לסיפוקו. באישום השני, ניצל הנאשם את עובדת היות המתלוננת חולה, התגבר על התנגדותה למעשיו תוך שהוא מבהיר לה שאף אחת לא מסרבת לו והמשיך במעשיו. משכך, סבורה המאשימה כי מדובר ב"שני אירועים" שונים במובן של **סעיף 40 י"ג(ב) לחוק העונשין והלכת ג'אבר** (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י) (מיום 29.10.14)). אירועים שאינם קשורים אחד בשני, ויש לזקוף לחובתו את בחירתו הבלתי מוסרית לחטוא בעבירות בזווית וחמורות, והכל בדרך של הטלת עונש שיהלום את חומרת מעשיו.

25. המשיכה המאשימה וטענה כי הראיות לעונש שהגיש הנאשם, אסופת המכתבים ותעודות ההוקרה, המעידות על היותו אדם נורמטיבי לעילא, עומדות לו לרועץ במקרה זה. אדרבא, בשל תכונות אלה, חציית קווים אדומים משמעותיים וקיצוניים, שאמורים להיות ברורים לו, פועלת ביתר שאת לחובתו. חומרה יתרה יש, לסברת המאשימה, בכך שהנאשם ניצל מעמדו, כמי שאמון על טיפוח הביטחון העצמי של תלמידיו באמצעות אימוני כושר ולחימה והתלמידים השליכו יהבם על הנאשם כמדריכם. אך זה בגד באמון, לא כבש את יצרו ופגע פגיעה אנושה באישיותם. מעשיו אלה גרמו להשפעה הרסנית על חייהן של שתי המתלוננות, כעולה מתסקירי הנפגעות.

26. לטענת המאשימה, הנאשם פגע **בערכים חברתיים חשובים** כדוגמת הזכות לאוטונומיה, הזכות לכבוד ולחירות. כן הדגישה המאשימה כי נקבע בסעיף 335 לחוק העונשין הוראה לפיה לא יופחת העונש שיוטל על הנאשם מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה.

27. המאשימה לא הציעה מתחם ענישה מוגדר, אלא ביקשה להטיל על הנאשם חמש וחצי שנות מאסר, בגין שני האירועים כאחד. התובעת הסבירה שאין המדינה טוענת למתחם, מקום שמבוקש עונש על פי הסדר טיעון.

עם זאת, לשאלת בית המשפט באשר למתחמי הענישה פירטה כי באירוע הראשון על פי נסיבות האירוע המתחם, לשיטתה, נע בין **3 לבין 6 שנות** מאסר בפועל. ואילו המתחם בגין האירוע השני נע בין **שנתיים לבין שלוש שנים**, בד בבד, סייגה עצמה וביקשה להדגיש כי במסגרת הסדר הטיעון המאשימה תטען לסך כללי של חמש וחצי שנות מאסר, בגין שני האירועים במצטבר. זאת, לא מתוך קושי ראייתי אלא מתוך האינטרס הציבורי, במרכזו ההימנעות מעדות המתלוננות, כאמור.

28. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה כי הערכת מסוכנותו המינית של הנאשם נקבעה ברמה הבינונית וההמלצה המפורטת אינה חיובית, ומעלה קשיים משמעותיים ביחס לקווי אישיותו של הנאשם. גם בתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מודה ברמה הפורמאלית אך הוא עדיין מתרכז בפגיעה שגרם לעצמו ולא לקרבנות, הוא עדיין נוטה לעיוותי חשיבה ואף מתקשה לגלות אמפתיה והבנה כלפי המתלוננות.

29. באשר לשיקולי השיקום, לדידה של המאשימה אין בכך כדי להטות את הכף לטובתו של הנאשם. המאשימה תמכה טענתה בע"פ 4876/15 מ"י נ' פלוני (מיום 3.12.15), המנתח את שיקולי השיקום לחריגה מהמתחם. שם נאמר כי, על דרך הכלל, עבירות מין הן כ"בעלת חומרה יתרה" (שם, סעיף 41) וחל עליהן סעיף **40ד(ב)** לחוק העונשין, המצריך נסיבות יוצאות דופן לאפשר חריגה מהמתחם. בהקשר זה הזכירה כי, מהתסקיר ומהערכת המסוכנות של הנאשם עלה, שהנאשם לא עבר שינוי תודעתי באשר לתפיסה המעוותת ביחסו לנשים כאובייקט מיני. לשיטתה של המדינה, ההליך הטיפולי המומלץ יכול להיעשות גם מאחורי סורג וברית.

30. לבסוף, ביקשה המאשימה להעלות על נס את ערך הרתעת היחיד והרבים במקרה זה, ולצורך כך להשית על הנאשם עונש חמור אשר ימצא מאחורי סורג וברית ולתקופת מאסר ממושכת. כן ביקשה התובעת, נוכח מאפייני אישיותו, ומידת מסוכנותו לשקול את שיקול ההגנה על שלום הציבור. שיקול המחייב הרחקתו של הנאשם לזמן ממושך ביותר מאחורי סורג וברית, בכדי להגן על החברה מפני פגיעתו הרעה.

הטיעון לעונש מטעם ההגנה

31. ב"כ הנאשם ביקש להזכיר כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי. כן הצביע על כך שעובדות כתב האישום, משתוקנו בהסכמה, הן עבירות בסמכותו העניינית של בית משפט השלום.

32. באשר לנסיבות האישיות של הנאשם, ב"כ הנאשם שם דגש על כך שמדובר בנאשם בן 42 בעל משפחה ואב ל-4 ילדים קטנים. אמו, אותה סעד עד לרגעיה האחרונים, נפטרה בעת ניהול ההליך המשפטי. אביו, אדם מבוגר, נותר בגפו. נטען, כי עד לאירוע, הנאשם היה המפרנס העיקרי, ומשהחל ההליך, המשפחה קרסה מבחינה כלכלית והגיעה לכדי פת לחם. נגרמו לנאשם ולמשפחתו נזקים קשים. דימויו העצמי של הנאשם נפגע ונוצר משבר בזוגיות.

33. ב"כ הנאשם הפנה לתעודות שהוגשו מטעם ההגנה ולדברי העדים מהם למד כי הנאשם תרם רבות לקהילה והתנדב בכל הזדמנות. במהלך עבודתו, מיוזמתו האישית ומתוך עומק מצפוני, עזר בסתר לילדים מתקשים, וניסה לייצב אצלם את הביטחון העצמי והדימוי העצמי. הסנגור העלה על נס את תיאור העדים את הנאשם כאדם ערכי, מסור, מתחשב באחרים, עוזר מכספו לזולת הנזקק ומחזק תלמידיו ברובד הנפשי כמחנך.

34. ב"כ הנאשם ביקש להדגיש את שיקולי השיקום הנזקקים לטובת הנאשם. הנאשם החל תהליך טיפולי מיום

שחרורו למעצר בית, עבר הליך שיקומי בקבוצה ב"התחלה חדשה", שיתף פעולה עם שירות המבחן ועשה כל הנדרש ממנו. הנאשם לא החסיר מפגש ושיתף פעולה בצורה מלאה. לפיכך, ביקש הסגור לאמץ ההמלצה לאשר לנאשם להמשיך בדרך השיקומית בה החל, במסגרת סעיף 40ד לחוק העונשין.

35. לסיכום הדיון בבית המשפט, **הנאשם** הזכיר את עצמו ואת סבלו. הוא פרט אודות הפגיעה במשפחתו, ובמילים ספורות בלבד התייחס גם לקורבנות באומרו "פגעתי באנשים", כלשונו: **"חשוב לי שבית המשפט ישמע את זה ממני, אני מתנצל, אני מביע חרטה, אני מודע לחומרת הדברים...לוקח אחריות מלאה...שילמתי, אשלם ומשלם על הדברים שעשיתי, אבל אני במקום אחר בחיים שלי אני מבין שפגעתי באנשים, אני מביע חרטה עמוקה...אני לא יודע אם אי פעם אני יכול לסלוח לעצמי... יש לי אישה, ארבעה ילדים שהיום כולם משלמים בגלל הדברים שאני עשיתי. להם זה לא מגיע. מי שצריך להיענש זה אני ולא הם...אני שנה אחרי טיפול יש תהליכים שאני צריך לעבור, אני מבקש מכב' בית המשפט לאפשר לי לעבור את הטיפולים, אני מצטער".**

דין והכרעה

36. הנאשם הורשע בשתי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, בשני אירועים שונים. העונש המרבי שנקבע בגין עבירה זו הוא עד שבע שנות מאסר. כזכור, הסדר הטיעון מאפשר למדינה לבקש חמש וחצי שנות מאסר, בגין שני המעשים כאחד. השאלה היא אם שיקולי הענישה מחייבים הגעה לענישה זו, המוצעת על ידי המדינה, או שנכון יותר, בנסיבות העניין, להטיל עונש קל יותר. כן יש לבחון את עמדת הסגור העותר להקל על הנאשם עד כדי הימנעות ממאסר מאחורי סורג ובריח.

37. מעשיו של הנאשם בשתי המתלוננות הם חמורים, מכוערים ובזויים. המעשים נעשו לא רק ב"העדר הסכמה", אלא בניגוד גמור לרצון של המתלוננות, תוך התעלמות מביטויי התנגדות מובהקים, תוך שימוש בכוח פיזי ובגישה מתנשאת ומשפילה. מדובר בניצול בוטה של כל אחת מהמתלוננות לצורך סיפוק מאוויו המיניים של הנאשם. הנאשם ניצל את מעמדו כמדריך ואת אמונת המתלוננות בו, כמו גם את כוח שריריו ואת פער הגילאים בינו לבין המתלוננות, בעוד אחת מהן בת 16 בסך הכל, על מנת לבצע זממו. הנאשם חילל את גופן של המתלוננות וגרם לכל אחת נזק רגשי שאותותיו יישארו עמן ימים רבים. בפועל, מעשיו של הנאשם פגעו בכבודן, בנפשן ובגופן של המתלוננות, כמתואר בתסקירי הנפגעות.

38. מתחמי הענישה בעבירות "מעשה מגונה" משתנים ממקרה למקרה **"ובסופו של יום, קביעת המתחם תלויה בנסיבות המקרה הספציפי"** (ע"פ 207/14 פלוני נ' מ"י (מיום 1.2.15)). בעבירות מעשה מגונה בכוח יש מספר פרמטרים המשפיעים על הערכת החומרה, בהם **עוצמת הפגיעה המינית** (מצב הבגדים, נגיעה פיזית באברי המין של הפוגע, נגיעה פיזית באיברים מוצנעים של הנפגע, נגיעה של איברים מוצנעים זה בזה, הגעת הפוגע לסיפוק, שיח מיני המתלווה למעשה ועוד); **מידת הכוח** שנעשה בו שימוש (הן במישור עוצמת האלימות והן במישור מרכזיות השימוש בכוח להתגברות של ההתנגדות); **משך הפגיעה**; נחישות להמשיך נוכח **התנגדות גלויה**; **ניצול מעמד** של הפוגע; **השפלה נוספת** הנלוות למעשה שלא הייתה "הכרחית" להשגת המטרה העבריינית ועוד. מעשי הנאשם נמצאים ברף הגבוה במרבית הקריטריונים האלה. מבחינה זו, המדובר ב"מעשים מגונים בכוח" המתקרבים לסוג המעשים החמורים ביותר שניתן להעלות על הדעת במסגרת עבירה זו.

39. יש ליתן משקל ל**נזק הנפשי** שנגרם למתלוננות, כל אחת בעוצמתה שלה, כפי העולה מהתסקירים שנערכו

בעניין. ניתן לומר כי חרב עליהן עולמן, והן מתקשות להתנהל בשגרת יומן כאחד האדם.

40. לעניין **ריבוי העבירות** לעניין סעיף 40ג לחוק העונשין, ברי כי מדובר בשני "אירועים" שונים ונפרדים המבוצעים בזמנים שונים, במתלוננות שונות ובמקומות שונים. בכל אירוע ואירוע יש מספר משמעותי של עבירות, פעולות מיניות בכוח, חוזרות ונשנות. אולם, במקרה זה כל אישום מהווה "אירוע" אחד. עוד יאמר כי למרות שדפוס בהתנהגות הנאשם בשני המקרים דומה, עדיין מדובר בשני אירועים נפרדים, בשתי מתלוננות. לפיכך, ראוי שהעונש בפועל יבטא את כפל המעשים.

41. **הערכים המוגנים שנפגעו** כתוצאה ממעשי הנאשם הם שלמות גופן ונפשן של כל אחת מהמתלוננות, זכותן של המתלוננות לכבוד ולאוטונומיה על גופן, וזכותן לפרטיות ולתחושת ביטחון. בנוסף, פגע הנאשם בערך המוגן של האמון הניתן למורה ומדריך. הנאשם היה בבחינת בר סמכא בעיני הנפגעות, כמדריך מול תלמידותיו, ופגע באמון שניתן בו. **מידת הפגיעה בערכים** אלו מתעצמת בשים לב לאופי היחסים בין הנאשם למתלוננות ולפער הגילאים ביניהם והנזק שנגרם. בהקשר זה, פער הגילאים באישום הראשון בולט באופן קיצוני.

42. **במסגרת מדיניות הענישה הנהוגה** יש לקחת בחשבון כי כאמור מגוון מתחמי הענישה בעבירה של מעשה מגונה הוא רחב, לפי נסיבות כל מקרה ומקרה, לפי חומרת העניין, בהקשר לקריטריונים שפורטו לעיל.

43. **המאשימה** הצביעה על תפ"ח 1151/09 מ"י נ' **מישיב** (מיום 7.1.14). בו נדון הנאשם ל-4 שנות מאסר בפועל בגין שלושה מעשים מגונים אותם ביצע בחוג היאבקות במתלוננת שהשתתפה בחוג שהעביר. שם דובר בקטינה צעירה מאוד. לפיכך, למרות שעוצמת המעשים במקרה שלנו חמורה יותר, נוכח גיל הנפגעת שם, האינדיקציה לעניינו חלקית. כן הפנתה התובעת גם לתפ"ח 59731-11-14 מ"י נ' **דאדו** (מיום 20.4.15). בו נדון הנאשם ל-4.5 שנות מאסר בפועל בגין מעשה מגונה בכוח. שם דובר באירוע אחד בלבד, של התנפלות על זרה בכוח רב, אם כי עוצמת המעשה המיני פחותה בהרבה מהמקרה דנן. המתחם שנקבע שם עמד על 3-6 שנים, ובכך יש אינדיקציה מסוימת למקרה דנן. המאשימה הפנתה גם לע"פ 7633/11 **דניאל נ' מ"י** (מיום 20.5.12), כאשר הנאשם שם נדון ל-3 שנות מאסר, בגין מעשים מגונים בקטינה אחת מתחת לגיל 16, ובגין תקיפה לביצוע פשע. הערכת המסוכנות שם נקבעה כבינונית עד נמוכה. דובר היה במאמן במרכז הטניס שהסיע חניכה והמעשה היה ברכב. עוצמת המעשה המיני שם הייתה נמוכה בהרבה מכאן, אם כי דובר בנפגעת בת פחות מגיל 16, ולפיכך האינדיקציה לעניינו חלקית גם כאן. עוד הפנתה המאשימה לפסיקה כללית אודות הצורך להחמיר בעבירות מסוג זה. כך אוזכר ע"פ 9816/09 **ליסק נ' מ"י** (מיום 24.6.10). שם, בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו אשר נקבע ל-5 שנות מאסר בפועל בגין מעשה מגונה במתלוננת בעת שניהל מרכז לאילוף כלבים והמתלוננת התאמנה בחוג אותו העביר. הנסיבות היו דומות למקרה דנן, והערכת המסוכנות נקבעה כבינונית. אם כי, דובר שם בקטינה צעירה יותר והנאשם היה בעל עבר פלילי.

44. ב"כ הנאשם הסתמך על פסיקה בעבירות מעשה מגונה, בהם נקבע מתחם המתחיל בשישה חודשי עבודות שירות, או שכך נפסק בשל שיקום. כך, ברע"פ 223/13 **פלוני נ' מ"י** (מיום 4.11.13), דובר ברופא שהורשע במעשה מגונה חמור למדי, תוך שימוש בכוח במטופלת שלו, בית המשפט הקל בעונש והעמיד על 6 חודשי עבודות שירות, עקב חלופי זמן חריג ביותר (9 שנים ללא עבירות נוספות), וכן עקב נסיבות אישיות חריגות ביותר, בהיות אשתו אסירה. כן אזכר הסנגור את תפ"ח 4867-11-11 מ"י נ' **אלון** (מיום 18.12.13). שם דובר על רב שהורשע בשתי עבירות של מעשה מגונה בתלמיד צעיר, תוך שימוש בכוח. בית המשפט

השית עליו שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. המעשה המיני ומידת השימוש בכוח לא פורט בגזר הדין, וקשה להקיש על עניינו. ב"כ הנאשם הסתמך גם על ע"פ 3811/13 מ"י נ' פלוני (מיום 31.7.13). דובר על נאשם במעשה מגונה, בנסיבות אינוס, בקטינה שטרם מלאו לה 16 ובסחיטה באיומים. בית המשפט גזר שישה חודשי עבודות שירות כאשר ראה לנכון לסטות ממתחם הענישה המקובל, בהתחשב בנתוני המשיב ובשיקולי השיקום שלו. בית המשפט העליון לא התערב נוכח "הליך טיפולי בולט בהצלחתו", דבר שאינו מתקיים במקרה דנן. כן הזכיר ב"כ הנאשם את תפ"ח 1089/06 מ"י נ' פלוני (מיום 2.5.07). שם, דובר בנאשם שהורשע במעשה מגונה בכוח ובעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי אשתו. נגזרו עליו שישה חודשי מאסר במסגרת עבודות שירות. זאת, בהתחשב בגיל צעיר ביותר בו בוצע המעשה, השיקום המוצלח, ההתרשמות מהעבר, מסוכנותו ועמדת הנפגעת שרצתה לשקם היחסים. בתפ"ח 12644-07-12 מ"י נ' מרעי (מיום 23.8.15), הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת מעשה מגונה בכוח ובתקיפה. הושתו עליו שישה חודשי מאסר במסגרת עבודות שירות. שם מדובר במי שהיה קרוב לגיל הקטינות שהמעשה שלו היה הטרדה ומגע קליל מאוד בשונה מהמעשה דנן. אוזכר גם עפ"ג 41730-05-14 מ"י נ' בדארנה (מיום 6.7.14). נאשם, שהורשע בהסדר טיעון במעשה מגונה בכוח ובתקיפה והוטלו עליו שישה חודשי מאסר במסגרת עבודות שירות. לאחר ערעור התווסף רכיב עונשי בדמות קנס ופיצוי למתלוננת. הערכת המסוכנות הייתה בינונית-נמוכה. אך גם כאן מדובר במי שהיה צעיר מאוד, והמעשה המיני היה מעל הבגדים, קצר ומועט ביותר, לעומת מעשי הנאשם דנן. הסנגור הפנה גם לת"פ 4145/09 מ"י נ' פרץ (מיום 20.5.12), נאשם שהורשע בביצוע שתי עבירות מעשה מגונה בקטינים. בית המשפט השית ששה חודשי מאסר במסגרת עבודות שירות, אך דובר בהסדר טיעון בו המדינה הגבילה עצמה ובית המשפט הטיל את העונש המרבי במסגרת ההסדר, לפיכך אין להקיש מאותו מקרה.

45. סיכומו של דבר, **הפסיקה שהוגשה אינה יכולה לשמש כ"אמת מידה" ישירה**, ממנה ניתן לגזור ישירות למקרה דנן. עם זאת, המכלול מצביע על כך שהענישה המוצעת על ידי הסנגור הושתה רק לגבי צעירים מאוד, משוקמים היטב, בנסיבות חריגות מאוד, ובעיקר במקרים בהם עוצמת המיניות במעשה המגונה הייתה פחותה בהרבה ממעשיו של הנאשם דנן.

46. לסיכום **השיקולים למתחם לעניין האישום הראשון**, קשה להעלות על הדעת מעשה מגונה חמור יותר, שאינו מגיע לכלל עבירת אינוס או מעשה סדום. המתלוננת הייתה רק בת 17. אמנם, השימוש "בכוח" לא התבטא בכוח פיזי רב עוצמה ולא גרם לפציעות, אך עדין מדובר בשימוש בכוח משמעותי בהחלט, מספר פעמים במהלך האירוע. זאת, כאשר המתלוננת מנסה פיזית למנוע המעשה, והנאשם באכזריות ובציניות הפעיל את כוחו העדיף, למען עשות רצונו בניגוד לרצונה. המעשה בוצע בסטודיו של הנאשם. מבחינת עוצמת הפגיעה המינית, המעשים השונים של הנאשם מצויים ברף הגבוה ביותר לעבירה זו. מעבר למעשים המיניים ברף החמור, יש משקל גם לשימוש בביטויים גסים ומבזים במהלך ביצוע המעשים המיניים, כאשר דבריו אלה מעצימים את ההשפלה הנוראה, בעצם הביטוי המילולי המחריד תוך כדי המעשה. בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מתחם העונש ההולם באישום זה נע **בין שלוש לבין שש שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי**.

47. **האישום השני** גם כן חמור ביותר, אף אם פחות חמור מהאישום הראשון. מדובר באירוע מעט קצר יותר ובו פחות מעשים פיזיים. הנאשם גם הפסיק את מעשיו עקב הבכי של המתלוננת, ולא משום שהגיע לסיפוקו. יש לתת משקל לנסיבות סיום האירוע, שכן הנאשם בכל זאת התעשת והפסיק להתעלל בקורבנו. זאת, אף אם מידה אנושית מינימאלית זו, באה מאוחר, מאוחר מידי. שהרי עד שהנאשם הפסיק הוא כבר השפיל אותה

עמוקות וגרם לנזק הנמשך כבר שנים. הנאשם ביצע כלפי מתלוננת זו מעשה הכולל מספר שלבים. המעשה נעשה בביתה, הוא מבצרה של המתלוננת. אף כאן, המשיך הנאשם במעשיו תוך שימוש בכוח, ותוך התעלמות מהתנגדות בוטה וגלויה. הנאשם, במקרה זה, ביטא את עמדתו המחרדה "אף אחת לא אומרת לי לא". תגובתו זו להתנגדות המתלוננת, מעידה על הלך מחשבתו של הנאשם בעת המעשה. מעשה, שנעשה מתוך מחשבה עבריינית מודעת ורצונית. בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובפגיעה בערכים המוגנים, מתחם העונש ההולם באישום זה **נע בין שנתיים וחצי לבין חמש שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי.**

שיקום?

48. הנאשם עובר תהליך טיפולי, עודנו נמצא בתהליך זה ולא החסיר כמעט במפגשים. כאמור בתסקיריו של שירות המבחן, לצורך הצלחת הטיפול, נדרש שימשיך טיפול בקבוצה ייעודית לעברייני מין. טענת הסנגור היא כי מדובר באדם נורמטיבי בדרך כלל, אשר הליך שיקומו נוגע לשינוי התודעתו בעיוות החשיבה שלו כלפי נשים. לשיטתו, הוא החל בשינוי צורת החשיבה ובהמשך טיפול צפוי להשתקם. אולם, לא זה התיאור הנכון העולה מן הראיות. אמנם, הנאשם לקח חלק בתהליכים טיפוליים כאלו ואחרים, והשקיע מאמץ. המטפל במכון הפרטי התרשם כי התקדם רבות. אולם תסקיר שירות המבחן מסייג את הערכת ההצלחה. מצוין כי הנאשם עבר כברת דרך בנוגע לתפיסתו האישית, אך עדיין קיים אצלו עיוות חשיבה, שעלול להוביל למעשים דומים. בהקשר זה, חשובה מאוד עמדת מערכת המסוכנות, בחוות דעתה המפורטת והמנומקת היטב. לפי הערכה זו, למרות ההשתתפות הרבה, ה"הפנמה" של הנאשם היא עדיין בבחינת "סיסמאות", אותן יודע לדקלם. אך זאת, ללא הפנמה ערכית של רוע מעלליו. הערכה זו מתאימה גם לדברים שאמר הנאשם בתום הטיעון לעונש, בהם הביע צער על עצמו ועל משפחתו, אך כמעט לא התייחס לסבל שהוא עצמו גרם לנפגעות. למעשה, הנאשם עשה רק צעדים ראשוניים בשיקום, ואין לדעת עד כמה יצליח בשלבים היותר עמוקים וקשים.

49. ב"כ המאשימה נשענה על פסיקה עדכנית בע"פ 4876/15 מ"י נ' פלוני (מיום 3.12.15) שם מנה הש' סולברג מספר שיקולים שיש לבחון לפני החלטה לחרוג מהמתחם בשל סיכויי שיקום, במיוחד כאשר מדובר בעבירה בעלת "חומרה יתרה" המחייבת לפי סעיף 40 לחוק העונשין, "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" המשכנעות את בית המשפט כי נסיבות אלה "גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם". באותו מקרה ציין השופט סולברג: **"...שכן סבורני כי המקרה שלפנינו מיוחד במידה כזו שמצדיקה סטיה ממתחם העונש ההולם אף בהיתן שמעשה העבירה ומידת אשמו של המערער הם בעלי חומרה יתרה. אכן, ככל שהעבירה ונסיבותיה חמורות יותר-גובר הנטל על הטוען להקלה בשל שיקולי שיקום"** (ע"פ 5936/13 פלוני נ' מ"י, פסקה 5 (14.1.15)). **בענייננו, שוכנעתי כי עלה בידו של המערער להרים נטל זה** (פסקה 42). אולם, באותו המקרה בו הוחלט לחרוג מן המתחם, דובר על שיקום מוצלח ביותר, בו הנאשם שינה את אורחות חייו מן הקצה אל הקצה. הטיפול היה כה מעמיק, עד כי השפיע על הערכת המסוכנות של הנאשם. מטעם זה, הוחלט באותו מקרה לחרוג מהמתחם בשל שיקול השיקום. עם זאת, אפילו שם נקבע שאין להימנע מהטלת מאסר של ממש. כאמור, הנאשם דן מצוי רק בתחילת הדרך השיקומית, **"וכבר נפסק כי ככל שהעבירות בהן הורשע נאשם חמורות יותר, כך גובר הנטל להראות סיכויי שיקום מובהקים יותר"** (כלשונו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל (מיום 26.1.16), וראו גם ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 11.1.16)). הנאשם דן רחוק מאוד מלעמוד בנטל הנדרש היכול להצדיק חריגה מהמתחם. העבירות הן בהחלט בעלות "חומרה יתרה"

מאופי ביצוען ומעשיו. הנאשם לא הוכיח כי השתקם בצורה אופטימלית או קרוב לכך. השינוי שעבר הנאשם הוא ברמה ראשונית של למידת מצבי סיכון. לא מדובר בשינוי תודעתי, ואין כל ראייה משכנעת כי עתיד הוא להצליח בשלבים היותר קשים ומשמעותיים של השיקום. עם זאת יובהר, יש משקל למאמצים שהשקיע הנאשם עד כה, משקל חשוב, אך זאת רק כשיקול לקולה בתוך המתחם.

הנסיבות שאינן קשורות בעבירות

50. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון וחסך זמן שיפוטי. אולם, חשוב מכך, הנאשם חסך את העדת המתלוננות. עדות, אשר הן ביקשו בכל לשון להימנע ממנה, ואף המאשימה הסכימה להסדר לשם כך. כאן חשוב לא רק הרצון של העדות, אלא שנחסך מהן סבל נוסף ואולי טראומה נוספת. בהקשר זה, די לראות איזו טלטלה רגשית עברה המתלוננת באישום השני, בעצם מסירת הדברים למשטרה זמן רב לאחר המעשה, כעולה מהתסקיר בעניינה.

51. הודאת הנאשם מלמדת על חרטה וקבלת אחריות על מעשיו (סעיף 40א(4) לחוק העונשין) אם כי שירות המבחן הסתייג ביחס לשינוי התודעתי והתפיסתי של הנאשם שהיה אמור לעבור, כאמור. הנאשם בדבריו, הביע נכונות לשאת בעונש כבד ולפצות את המתלוננות (סעיף 40א(5) לחוק העונשין). כבקשת הנאשם, יש לקחת בחשבון גם את סבלם של הסובבים אותו, אביו, ילדיו ואשתו, הסובלים סבל רב בשל הליך זה. בהקשר זה יש ליתן הדעת על כך שמעת שאמו נפטרה, הנאשם לקח על עצמו את הטיפול באביו המבוגר, אשר נשאר לבדו. עסקו הכלכלי של הנאשם קרס, ואין הוא יכול לפרנס את משפחתו שנקלעה למצוקה כלכלית בשל ההליך המשפטי. קיימת אפשרות כי לאחר שחרורו של הנאשם מן המאסר יוטלו עליו הגבלות אשר לא יאפשרו לו לפתוח עסק דומה. מבחינה כלכלית, ומבחינות נוספות, המשפחה של הנאשם חוותה טראומה גם היא, ונמצאת בקשיים יומיומיים.

52. ראיות ההגנה לימדו כי הנאשם הינו אדם חיובי בדרך כלל, אשר מתנדב לאורך כל חייו, עוזר לזולת, מודע לסביבתו ומנסה לפעול לטובת החברה. משתמע מהראיות כי, למעט ביחסו המיני לנשים, הנאשם יוצא דופן באיכויות החיוביות ותרם רבות למען הקהילה בגלוי ובסתר. בבוא יום הדין, יש משקל רב, רב מאוד, למעשיו החיוביים של הנאשם לאורך שנים רבות. עדויות ההגנה מהוות שיקול חשוב ומרכזי בהימנעות מלהגיע לעונש ה"תקרה" המבוקש על ידי המדינה.

53. כן יש לציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו היחידה. אמנם מדובר בשני מעשים, אך עדיין אין מדובר במי שנתפס והוזהר. זהו לו הליך פלילי ראשון, והמאסר שיוטל עליו יהיה הראשון. כן יש לקחת בחשבון את הזמן הרב שחלף מאז המעשה אשר באישום השני. עם זאת, בהתחשב בקיומו של מעשה שנעשה לאחרונה, ובהתחשב בנזק לנפגעת באישום השני שנותן אותותיו עד היום, אין להפריז במשקל שניתן לשיקול זה.

54. שירות המבחן המליץ על טיפול שיקומי במסגרת הקהילה, במרכז יום לעברייני מין. השירות התרשם כי ענישה מחמירה של מאסר בפועל תביא להשלכות הרסניות לטווח הארוך, ויפגעו בסיכויי להשתקם בעתיד. כאמור לעיל, לסיכויי השיקום של הנאשם ולהליך הטיפול שעבר ועובר יינתן משקל ממשי בגזירת עונשו, אך שיקום הנאשם רחוק מלהיות שלם, ורחוק מלהצדיק חריגה מהעונש ההולם. סיכומי של דבר, אין מנוס מהטלת מאסר ממושך, שיהלום את מעשיו הרעים של הנאשם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

55. כמצוין לעיל, מכיוון שבעניינו של הנאשם קיים יותר מאירוע אחד, לאחר קביעת המתחמים, רשאי בית המשפט לגזור עונש כולל לכל האירועים, או עונש נפרד לכל אירוע. במקרה דנן, מן הראוי לגזור עונש נפרד לכל אירוע, על מנת להמחיש במקצת את חומרת המעשים בכל אירוע לעצמו. כמו כן, יש חשיבות עבור כל נפגעת, שתדע שהנאשם נענש בגין המעשה כלפיה.

56. בהתחשב במכלול השיקולים, הענישה של הנאשם צריכה להתקרב לצד התחתון של המתחם. ביחס לאישום הראשון, אין נסיבות מיוחדות המביאות את העונש עד קצה המתחם. אולם, בשים לב להעדר עבר פלילי, לחסכון בעדות המתלוננות, למאמצי השיקום, לעצם ההודיה והחיסכון בזמן שיפוטי, לקשיי המשפחה ולמעשיו הטובים של הנאשם בדרך כלל, יעמוד העונש מעט מעל הצד התחתון של המתחם. ביחס לאישום השני, בשים לב לכל השיקולים לקולה האמורים, ובשילוב עם חלוקה הזמן החריג, יש להעמיד את העונש על הקצה הנמוך של המתחם.

57. בהתחשב בכך שעל פי הסדר הטיעון יש לגזור על הנאשם עונש כולל, בשים לב לחלוקה הזמן מאז האירוע אשר באישום השני, לאחר מתן משקל ממשי נוסף למאמצי השיקום של הנאשם, לשברה של המשפחה ולמעשיו הטובים של הנאשם במשך שנים רבות עבור החלשים בחברה, ומעל הכול - תוך מתן משקל רב לכך שההודאה חסכה מהנפגעות את הצורך להעיד, על פי רצונן, העונשים יוטלו תוך חפיפה משמעותית ביניהם.

58. סוף דבר, על הנאשם יושמו העונשים הבאים:

בגין האישום השני - 30 חודשי מאסר בפועל.

בגין האישום הראשון - 42 חודשי מאסר בפועל.

מתוך תקופה זו, 20 חודשים ירצו בחופף. כך, שבסך הכול ירצה הנאשם 52 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו.

בנוסף לכך, יושת על הנאשם, כעונש כולל, **18 חודשי מאסר על תנאי** למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע.

כמו כן, יחויב הנאשם **בתשלום פיצויים:**

למתלוננת באישום הראשון - בסכום של 80,000 ₪.

למתלוננת באישום השני - בסכום של 50,000 ₪.

הפיצויים ישולמו תוך שישה חודשים.

הפרקליטות תעביר פרטי הנפגעות למזכירות בית המשפט תוך 10 ימים.

תשומת לב שלטונות שב"ס - להמלצת שירות המבחן ומעריכת המסוכנות לשילוב הנאשם בהליך טיפולי ייעודי לעברייני מין.

עתק גזר הדין יועבר לשירות המבחן ולעריכת המסוכנות.

עמוד 13

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ו, 09 פברואר 2016, במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

חני סלוטקי, שופטת
אב"ד